ποιήθηκε κατά τη σύνταξη της ευνοϊκής γνώμης, όσο και η διαδικασία που ακολουθήθηκε για την έκδοσή της, μπορούν να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι πρόκειται για « έγκριση ».

2. Το άρθρο 58 της Συνθήκης δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να διασφαλίσει σε μια ορισμένη επιχείρηση, σε βάρος άλλων κοινοτικών επιχειρήσεων, την ελάχιστη παραγωγή που η εν λόγω επιχείρηση θεωρεί ενδεδειγμένη βάσει των δικών της κριτηρίων αποδοτικότητας και αναπτύξεως.

3. Η κατανομή των ποσοστώσεων παραγωγής, όπως ιδίως προβλέπεται στη γενική απόφαση 234/84, στηρίζεται στην πραγματική παραγωγή κάθε επιχείρησης κατά τη διάρκεια περιόδου αναφοράς. Δεν μπορεί λογικώς να αμφισβητηθεί ότι η επιλογή του κριτηρίου αυτού από την Επιτροπή αποτελεί εύλογη βάση κατά την έννοια του άρθρου 58, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθόσον αποτελεί βάση αντικειμενικής εκτιμήσεως που επιτρέπει μείωση της συνολικής παραγωγής χωρίς, ωστόσο, να μεταβάλλει τις αντίστοιχες θέσεις των επιχειρήσεων στην αγορά. Είναι τελείως άσχετο προς το κριτήριο αυτό, το οποίο αποβλέπει στη δίκαιη κατανομή των ποσοστώσεων επί όλων των επιχειρήσεων της Κοινότητας, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως σε όλη την Κοινή Αγορά, να πραγματοποιούνται προσαρμογές των ποσοστώσεων αυτών ανάλογα με την κατάσταση που επικρατεί μόνο στην εθνική αγορά της συγκεκριμένης επιχείρησης, προσπαθώντας να διασφαλιστεί στην εν λόγω επιχείρηση η παραγωγή των προϊόντων που καταναλώνονται στην αγορά αυτή.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CARL OTTO LENZ
της 11ης Ιουνίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α. Και στις δύο υποθέσεις, που εκδικάζονται σήμερα και ενώθηκαν με Διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 1984 για τη διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και την έκδοση κοινής απόφασης, πρόκειται ακόμη μια φορά για προβλήματα της ρύθμισης περί ποσοστώσεως χάλυβα, η οποία λόγω των συνεχών μεταβολών της έχει απασχολήσει πράγματι κατ' επανάληψη το Δικαστήριο.

Από αυτή τη ρύθμιση πρέπει να σημειωθεί, όσον αφορά την παρούσα διαδικασία, ότι με την πρώτη απόφαση (2794/80 της 31ης Οκτωβρίου 1980, ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50) προβλεπόταν προσαρμογή της παραγωγής αναφοράς σε περίπτωση που μετά την 1η Ιανουαρίου 1980 θα ετίθετο σε λειτουργία μια νέα εγκατάσταση (άρθρο 4, παράγραφος 4). Ως προς τις προϋποθέσεις που ίσχυαν σχετικά με τους τρόπους της προσαρμογής, παραπέμπω στην προαναφερόμενη διάταξη. Και η δεύτερη επίσης απόφαση περί συνεχίσεως της ρύθμισης ποσοστώσεως (1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981, ΕΕ 1981, L 180, σ. 1) περιείχε (όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81 της 3ης Ιουλίου 1981, ΕΕ 1981, L 184, σ. 1) στο άρθρο 13 — αν και με διαφορετική διατύπωση — μια τέτοια διάταξη, σύμφωνα με την οποία (δεν υπεισέρχομαι εδώ σε λεπτομέρειες) ήταν δυνατή η κατάλληλη προσαρμογή της παραγωγής αναφοράς σε περιπτώσεις που θα ετί-

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

θεντο σε λειτουργία νέα ελασματουργεία ή νέες γραμμές μεταποιήσεως μετά από ορισμένα χρονικά σημεία. Παρόμοια διάταξη επίσης περιέχει η σχετική με το ίδιο θέμα απόφαση 1696/82 της 30ής Ιουνίου 1982 (ΕΕ 1982, L 191, σ. 1) (που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1982 και — κατόπιν παρατάσεως με την απόφαση 1809/83 — ίσχυσε μέχρι το τέλος του Ιουλίου του 1983). Στην απόφαση αυτή (άρθρο 15) ορίζονται τα εξής:

« Στα πλαίσια ενός προγράμματος αναδιαρθρώσεως που ανταποκρίνεται στους ακόλουθους όρους:

— είναι σύμφωνο με τους γενικούς στόχους,

— όσον αφορά τις προβλεφθείσες επενδύσεις, προσηκόντως δηλωθείσες, η Επιτροπή δεν διατύπωσε αρνητική γνώμη ή, όσον αφορά τις προβλεφθείσες επενδύσεις που δεν υπόκεινται στην υποχρέωση της δηλώσεως, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν θα επέσυραν αρνητική γνώμη,

— όσον αφορά τις παρεχόμενες ενισχύσεις, αυτές είναι σύμφωνες με την απόφαση 2320/81/ΕΚΑΧ,

εφαρμόζονται οι ακόλουθοι κανόνες:

1) Αν επιχειρήσεις επιθυμούν να προβούν σε ανταλλαγές ή παραχωρήσεις παραγωγών και ποσοτήτων αναφοράς, η Επιτροπή μπορεί να επιτρέψει αυτές τις ανταλλαγές ή παραχωρήσεις εάν οι εγκαταστάσεις που αντιστοιχούν στις μεταφερθείσες παραγωγές αναφοράς έχουν συγχρόνως κλείσει οριστικά.

2) Αν μια επιχείρηση ζητά μια εσωτερική προσαρμογή των παραγωγών της αναφοράς στη νέα διάρθρωση των εγκαταστάσεών της, η Επιτροπή δύναται:

— σε περίπτωση οριστικής παύσεως της λειτουργίας να κατανείμει στην επιχείρηση αυτή την αντίστοιχη παραγωγή αναφοράς στις άλλες κατηγορίες προϊόντων του συστήματος ποσοστώσεων, εφόσον αυτό δεν διαταράσσει τη λειτουργία του συστήματος·

— στην περίπτωση που τίθενται σε λειτουργία νέα ελασματουργεία ή νέες γραμμές μεταποιήσεως μετά την 1η Ιουλίου 1982, ή για την κατηγορία IV μετά την 1η Ιανουαρίου 1981, εφόσον αυτό δεν διαταράσσει τη λειτουργία του συστήματος, να προβεί σε προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς της σχετικής επιχειρήσεως, αν η τελευταία το ζητήσει, το μήνα που ακολουθεί τη θέση σε λειτουργία της εν λόγω εγκαταστάσεως, ή εάν αυτή τέθηκε σε λειτουργία πριν από την 1η Ιουλίου 1982, τότε η προσαρμογή γίνεται πριν από τις 31 Ιουλίου 1982.

... »

Η απόφαση, αντιθέτως, 2177/83 της 28ης Ιουλίου 1983 (ΕΕ 1983, L 208, σ. 1), η οποία επακολούθησε και ίσχυσε μέχρι το τέλος του Ιανουαρίου 1984, δεν προέβλεπε πλέον τέτοια δυνατότητα, αυτό δε ισχύει και για την απόφαση 234/84 (ΕΕ 1984, L 29, σ. 1) της 31ης Ιανουαρίου 1984, η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Φεβρουαρίου 1984 και ρυθμίζει το σύστημα ποσοστώσεων μέχρι το Δεκέμβριο 1985.

Μια επιχείρηση που ελέγχεται από την προσφεύγουσα στην παρούσα διαδικασία — η Italsider — γνωστοποίησε στην Επιτροπή στις 16 Μαΐου 1979 (όπως προβλέπεται από την απόφαση 22/66 της 16ης Νοεμβρίου 1966 — ΕΕ ειδ. έκδ. 13/001, σ. 30 — « περί των πληροφοριών που πρέπει να παρέχουν οι επιχειρήσεις σχετικά με τις επενδύσεις τους »), ένα επενδυτικό πρόγραμμα το οποίο, μεταξύ άλλων, προέβλεπε την κατασκευή ενός ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως στο Bagnoli. Το ελασματουργείο προβλεπόταν να έχει ικανότητα παραγωγής ενός εκατομμυρίου τόνων ετησίως, θα ετίθετο δε σε λειτουργία το 1982.

Κατά την εξέταση αυτού του σχεδίου η Επιτροπή είχε προφανώς ενδοιασμούς να δώσει άνευ ετέρου θετική γνώμη σύμφωνα με το άρθρο 54, τέταρτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Τη γνώμη αυτή έδωσε μόνο αφού οι εκπρόσωποι της Italsider (ενόψει, μεταξύ άλλων, της αίτησης χορηγήσεως δανείου κατά το άρθρο 54 της Συνθήκης ΕΚΑΧ), στο

πλαίσιο διαπραγματεύσεων με την Επιτροπή στις 12 Μαΐου 1980, έδωσαν ορισμένες διευκρινίσεις. Σύμφωνα με τις διευκρινίσεις αυτές, μεταξύ άλλων, το ελασματουργείο θα άρχιζε να λειτουργεί μετά το πέρας των εργασιών συναρμολογήσεως (που προβλεπόταν για το Δεκέμβριο του 1982) και μετά τη διενέργεια δοκιμών μέχρι τον Αύγουστο 1983. Περαιτέρω, έγινε λόγος ότι ενόψει των φόβων της Επιτροπής περί διαταράξεως της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζήτησης για το 1983, κατά την παραγωγή ρολών, η ετήσια ανώτατη παραγωγή του 1983 θα ανερχόταν σε 65 000 τόνους και θα αυξανόταν πάνω από 715 000 τόνους (1984) καθώς και 835 000 τόνους (1985), το 1986 τέλος, σε ένα εκατομμύριο τόνους. Επιπλέον, προβλέπονταν ως μέτρο συμβολής στην αναδιάρθρωση της βιομηχανίας χάλυβα ορισμένες παύσεις λειτουργίας και μετατροπές.

Στη συνέχεια, η Επιτροπή έδωσε τη γνώμη της στις 31 Μαΐου 1980. Στη γνώμη αυτή (την παραθέτω επί λέξει, επειδή είναι βασική για την παρούσα διαδικασία), αναφέρονται τα εξής:

« η Επιτροπή έλαβε υπόψη το επενδυτικό πρόγραμμα του εργοστασίου Bagnoli, το οποίο προβλέπει τα ακόλουθα:

Ανέγερση δύο χυτηρίων συνεχούς ροής κορμών και πλατέων — ανέγερση ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως, ορισμένες μεταβολές του ελασματουργείου δοκών 920 BK και το κλείσιμο δύο ελασματουργείων πρώτης κατεργασίας και χονδροσύρματος στο Bagnoli.

Ως προς την ανέγερση των χυτηρίων συνεχούς ροής και το συγχρονισμό του ελασματουργείου δοκών, η Επιτροπή επιβεβαιώνει ότι οι επενδύσεις αυτές συμβιβάζονται με την πολιτική της στον τομέα του χάλυβα.

Όσον αφορά το ελασματουργείο φαρδιών ταινιών, η Επιτροπή έλαβε δεόντως υπόψη της τους πραγματοποιηθέντες ελέγχους από τη μικτή ομάδα εργασίας και τα πορίσματα που συνήχθησαν απ' αυτούς, ιδίως σε ό, τι αφορά την οικονομική αξία των επενδύσεων και ενόψει του στόχου της μακροπρόθεσμης ανταγωνιστικότητας σε μια αγορά που τη χαρακτηρίζει ο ανταγωνισμός.

Επιπλέον, οι αναγγελθείσες από σας παύσεις λειτουργίας και μειώσεις παραγωγικής ικανότητας των υφισταμένων εγκαταστάσεων, δηλαδή

— η μείωση της ικανότητας του ελασματουργείου δοκών 920 BK·

— η παραίτηση από την ανέγερση μιας νέας μεσαίας εγκαταστάσεως·

— η παραίτηση από την κατασκευή ενός νέου μεσαίου ελασματουργείου·

— η παύση λειτουργίας ελασματουργείων πρώτης κατεργασίας·

— η παύση λειτουργίας του ελασματουργείου χονδροσύρματος·

— η μείωση της παραγωγικής ικανότητας των ελασματουργείων φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως·

— ο περιορισμός της ικανότητας του ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως στο Cornigliano·

συμβάλλουν στην προσπάθεια αναδιαρθρώσεως της κοινοτικής βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα.

Πάντως, όσον αφορά τις φαρδιές ταινίες θερμής ελάσεως, διεξήχθησαν συζητήσεις μεταξύ των εκπροσώπων της Επιτροπής και εσάς, λόγω των προβλημάτων σε σχέση με τη δυσαναλογία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης, την οποία προβλέπουν οι αναθεωρημένοι γενικοί Στόχοι Χάλυβας για το 1983. Οι συζητήσεις αυτές κατέληξαν στις 12 Μαΐου 1980 σε συμφωνία για ένα αποκλίνον χρονοδιάγραμμα των επενδύσεων για την έναρξη της βιομηχανικής παραγωγής φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως και σχετικά με την επίβλεψη των υποχρεώσεων που αναλάβατε.

Ενόψει αυτών των υποχρεώσεων, μπόρεσε η Επιτροπή να δώσει θετική γνώμη για την εκτέλεση αυτών των επενδύσεων.

... »

Στη συνέχεια, κατασκευάστηκε η εγκατάσταση στο Bagnoli (προφανώς, όμως, με μεγαλύτερη ικανότητα παραγωγής απ' ό,τι είχε αρχικά προγραμματιστεί) και τέθηκε σε λειτουργία — όπως προβλεπόταν.

Κατ' αυτό το χρονικό σημείο — το έχω ήδη αναφέρει — δεν υπήρχε πλέον καμία δυνατότητα να προσαρμοστεί βάσει της αποφάσεως

234/84 η παραγωγή αναφοράς λόγω θέσεως σε λειτουργία νέων εγκαταστάσεων. Η προσφεύγουσα διαβλέπει στο γεγονός αυτό σοβαρή παράλειψη της ήδη ισχύουσας ρύθμισης ποσοστώσεων και, για το λόγο αυτό, κίνησε στις 7 Μαρτίου 1984 τη δίκη επί της υποθέσεως 63/84. Με την προσφυγή της, προβάλλει τα ακόλουθα αιτήματα:

— να κρίνει ότι η απόφαση 234/84 είναι παράνομη, εφόσον δεν προβλέπει για την προσφεύγουσα τη δυνατότητα να ζητήσει αναπροσαρμογή της παραγωγής αναφοράς, λόγω της θέσεως σε λειτουργία του νέου ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως στο Bagnoli, παρά τη διαβεβαίωση που παρασχέθηκε στην προσφεύγουσα·

— να ακυρώσει το άρθρο 14, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, και το άρθρο 14 Α, παράγραφος 4, τέταρτη περίπτωση, της απόφασης 234/84 και

— να διατάξει τη λήψη όσων άλλων μέτρων κρίνει το Δικαστήριο ως ενδεδειγμένα, επίσης κατά το άρθρο 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Αφού η προσφεύγουσα, ήδη με έγγραφό της προς τον αντιπρόεδρο της Επιτροπής, της 7ης Ιουνίου 1983, εξέφρασε την επιθυμία να χορηγηθούν στη Finsider ποσοστώσεις που να επιτρέπουν την επίτευξη ικανοποιητικού επιπέδου για τα έτη 1984 και 1985 και να χορηγηθούν, ιδίως, στην εταιρία Nuova Italsider πρόσθετες ποσοστώσεις για προϊόντα ελάσεως ύψους 1,2 εκατομμυρίων τόνων (και αφού επανέλαβε αυτή την παράκληση ακόμη μία φορά στις 3 Δεκεμβρίου 1983, αναφερόμενη επίσης στην αναγκαιότητα επαναθεσπίσεως διατάξεως, όπως το προηγούμενο άρθρο 15, παράγραφος 2, που θα καθιστούσε δυνατές πρόσθετες ποσοστώσεις αναφορικά με την εγκατάσταση στο Bagnoli), απηύθυνε στις 2 Φεβρουαρίου 1984 ακόμα μια φορά επιστολή προς την Επιτροπή. Στην επιστολή αυτή τονιζόταν ότι — αν το ελασματουργείο στο Bagnoli ετίθετο σε λειτουργία, όπως αρχικά προβλεπόταν — θα μπορούσε να απαιτηθεί η εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, της απόφασης 1696/82 και θα υποβαλόταν — ενόψει του ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αρνηθεί πρόσθετες ποσοστώσεις ανεξάρτητα από την προαναφερόμενη διάταξη λόγω της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης — η αίτηση να της χορηγηθεί βάσει μέσης ετήσιας παραγωγής 1,2 εκατομμυρίων τόνων, πρόσθετη ποσόστωση. Την αίτηση αυτή η Επιτροπή απέρριψε στις 18 Απριλίου 1984. Προς αιτιολόγηση αναφέρθηκε στο ότι η απόφαση 234/84 δεν της δίνει τη δυνατότητα προσαρμογής των ποσοστώσεων σύμφωνα με την επιθυμία της προσφεύγουσας και τόνισε ότι η προσφεύγουσα κακώς επικαλείται, εν προκειμένω, την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Αυτό αποτέλεσε τότε την αφορμή, στις 12 Ιουνίου 1984, για μια δεύτερη δίκη (υπόθεση 147/84), στην οποία ζητείται από το Δικαστήριο:

— να κρίνει παράνομη την απόφαση της Επιτροπής της 18ης Απριλίου 1984 και την απόφαση 234/84 (κατά το μέρος που η δεύτερη δεν προβλέπει για την προσφεύγουσα τη δυνατότητα να επιτύχει προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς για την έναρξη λειτουργίας του νέου ελασματουργείου φαρδιών ταινιών στο Bagnoli)·

— να ακυρώσει την αναφερόμενη ατομική απόφαση και να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

Β. Επί των προσφυγών αυτών — που κατά την άποψη της Επιτροπής πρέπει να απορριφθούν — η άποψή μου έχει ως εξής.

Ι — Ας μου επιτραπεί να κάνω μερικές **προκαταρκτικές παρατηρήσεις** — πριν εξετάσω τα διάφορα επιχειρήματα που προβάλλονται προς υποστήριξη των προσφυγών.

1. Κατέστη φανερό ότι οι βάσεις των προσφυγών είναι κατ' ουσία όμοιες, επειδή η προσφεύγουσα αναφέρεται, για να υποστηρίξει

την άποψή της, ότι δηλαδή η άρνηση χορηγήσεως πρόσθετων ποσοστώσεων που περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 18ης Απριλίου 1984 είναι παράνομη, απλώς στους ισχυρισμούς της στην υπόθεση 63/84. Συνεπώς, και οι δύο υποθέσεις μπορούν, γενικά, να εξεταστούν ενιαίως, μόνο δε το τρίτο αίτημα στην πρώτη υπόθεση (διαταγή λήψεως μέτρων) χρειάζεται ιδιαίτερη εξέταση, καθώς και το αίτημα περί αποζημιώσεως στη δεύτερη υπόθεση.

2. Η προσφεύγουσα προέβαλε κατά την έγγραφη διαδικασία, μεταξύ άλλων, ότι η εφαρμογή των περί προσαρμογής διατάξεων του άρθρου 14 και του άρθρου 14 Α της απόφασης 234/84 (όπως συνάγεται, αντίστοιχα, από την παράγραφο 1, πρώτη περίπτωση, και την παράγραφο 4, τέταρτη περίπτωση) εξαρτάται από το ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν έλαβε *καμία ενίσχυση* από την Επιτροπή, προς κάλυψη των ζημιών λειτουργίας (πράγμα που, ως γνωστό, εισήχθη ήδη με την απόφαση 2748/83 ΕΕ 1983, L 269, σ. 55 — στη ρύθμιση ποσοστώσεων). Σχετικώς, πρόβαλε τα ίδια επιχειρήματα όπως στην υπόθεση 250/83 [1], η οποία επίσης αναφέρεται στην απόφαση 2748/83.

Σε ερώτηση όμως του εισηγητή δικαστή κατά την προφορική διαδικασία η προσφεύγουσα δήλωσε ότι μετά την έκδοση της απόφασης στην υπόθεση 250/83 (με την οποία δεν έγινε δεκτός ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας), το αίτημα αυτό δεν ισχύει πλέον. Μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί η διαδικασία ως προς το μέρος αυτό περαιωμένη και δεν χρειάζεται να γίνει σχετικώς καμία άλλη παρατήρηση.

3. Σχετικά με τον πρώτο λόγο προσφυγής (παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης επειδή δεν περιελήφθη στην απόφαση 234/84 κανένας κανόνας προσαρμογής για νέες εγκαταστάσεις) η Επιτροπή προέβαλε, μεταξύ άλλων, ότι, ακόμα και αν η απόφαση 234/84 περιείχε διάταξη αντίστοιχη προς το άρθρο 15 της απόφασης 1696/82, αυτό δεν θα είχε καμία σημασία για την προσφεύγουσα, η οποία πράγματι, δεν θα συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που θα περιέχονταν σ' αυτή τη διάταξη και, για το λόγο αυτό, πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν έχει έννομο συμφέρον για την αναγνώριση της παρανομίας της απόφασης 234/84 λόγω ελλείψεως παρόμοιας διάταξης.

Δεν έχω την πρόθεση να επεκταθώ εδώ σε όλες τις λεπτομέρειες επί του θέματος αυτού. Ας σημειωθεί μόνο ότι σύμφωνα με τη γνώμη που εξέφρασε η Επιτροπή κατά τη γραπτή διαδικασία τα προγράμματα αναδιάρθρωσης που ανέπτυξε το 1981 και 1983 η προσφεύγουσα δεν βρίσκονταν σε συμφωνία με τους «γενικούς στόχους χάλυβα» (επειδή πράγματι δεν προέβλεπαν επαρκή μείωση της ικανότητας παραγωγής). Ας σημειωθεί επίσης ότι η Επιτροπή διατύπωσε αμφιβολίες ως προς το ότι στο επενδυτικό πρόγραμμα της προσφεύγουσας, όπως υλοποιήθηκε, έπρεπε να δοθεί θετική γνώμη κατά το άρθρο 54 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Πράγματι, η ικανότητα παραγωγής του ελασματουργείου φαρδιών ταινιών (που αρχικά είχε εκτιμηθεί σε ένα εκατομμύριο τόνους ετησίως), αυξήθηκε σε 2,4 εκατομμύρια τόνους, χωρίς αυτό — όπως επιβάλλεται από τη σχετική ρύθμιση — να ανακοινωθεί στην Επιτροπή. Είναι όμως αμφίβολο αν η αύξηση αυτή εξακολουθεί να συμβιβάζεται με τους «γενικούς στόχους» και για το λόγο αυτό η Επιτροπή συμφωνεί, εν πάση περιπτώσει, με αύξηση της ικανότητας παραγωγής σε 1,2 εκατομμύρια τόνους ετησίως. Ας σημειωθεί, τέλος, ότι κατά την άποψη της Επιτροπής οι ενισχύσεις, τις οποίες έλαβε η προσφεύγουσα, δεν ήταν σύμφωνες με την απόφαση 2320/81 (ΕΕ 1981, L 228, σ. 14) και για το λόγο αυτό κινήθηκαν το 1983 και 1984 δύο διαδικασίες λόγω παραβάσεως της Συνθήκης.

Εν προκειμένω ανέκυψε έντονη αντιδικία, κατά την οποία η προσφεύγουσα προς υποστήριξη της διαφορετικής της άποψης αναφέρ-

1 — Απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση 250/83, Finsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 142.

θηκε, μεταξύ άλλων, σε ένα νέο πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως της 19ης Απριλίου 1984 που ίσχυε για την περίοδο από 1984 μέχρι 1986, ισχυρίστηκε δε ότι η ικανότητα παραγωγής της εγκατάστασης τροποποιήθηκε με σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής και, όσον αφορά την ορθότητα των ενισχύσεων που έλαβε, παρέπεμψε στις δηλώσεις του ιταλού υπουργού των εξωτερικών της 19ης Απριλίου 1984.

Κατά το πέρας της προφορικής διαδικασίας — η υπόθεση είχε εν τω μεταξύ λόγω διαφόρων επαφών εξελιχθεί περαιτέρω — σχηματίστηκε όμως η πεποίθηση ότι δεν είχε πλέον νόημα να εξεταστούν περαιτέρω αυτά τα προβλήματα. Πράγματι, ελέχθη ότι κατά το τέλος του 1984 είχε επέλθει — όσον αφορά το « πάγωμα » και κλείσιμο ορισμένων εγκαταστάσεων στο Bagnoli — συμφωνία μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας. Ελέχθη επίσης ότι ανεστάλησαν οι διαδικασίες λόγω παραβάσεως της Συνθήκης που αφορούσαν την καταβολή ενισχύσεων, επειδή περαιτέρω ενισχύσεις για την Finsider εγκρίθηκαν υπό την προϋπόθεση περαιτέρω μείωσης της ικανότητας παραγωγής. Ελέχθη, τέλος, ότι είναι υπό συζήτηση ένα νέο πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως (για το οποίο είχε σημασία η ύπαρξη πρόσθετων ενισχύσεων και το κλείσιμο εγκαταστάσεων), πρέπει δε να αναμένεται λύση — όσον αφορά αυτές τις ενισχύσεις και το κλείσιμο εγκαταστάσεων — κατά τις επόμενες εβδομάδες.

Συνεπώς, τα πράγματα εμφανίζονται έτσι ώστε δύσκολα πλέον να μπορεί να λεχθεί ότι η προσφεύγουσα — αν υπήρχε μια ρύθμιση όπως του άρθρου 15 της απόφασης 1696/82 — δεν υπήχθη κατά κανένα τρόπο στις ευεργετικές διατάξεις αυτής της ρύθμισης, λόγω του ότι δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που καθορίζονται εκεί. Συνεπώς, δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται η απόρριψη της προσφυγής λόγω μη συγκεντρώσεως των προϋποθέσεων του άρθρου 15 της απόφασης 1696/82.

4. Όπως γνωρίζετε, η Επιτροπή υποστήριξε επιπλέον και την άποψη — και κατ' αυτό τον τρόπο επίσης καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής — ότι η προσφεύγουσα σε περίπτωση που συνεχιζόταν η ισχύς του προαναφερθέντος άρθρου 15, τελείως ανεξάρτητα από τους όρους που προαναφέρθηκαν, δεν θα μπορούσε να αναμένει πρόσθετες ποσοστώσεις, επειδή η διάταξη αυτή (αυτό συνάγεται από τη χρήση της λέξης « μπορεί » και την επιφύλαξη ότι το σύστημα ποσοστώσεων δεν έπρεπε να διαταραχτεί), περιελάμβανε διακριτική εξουσία της Επιτροπής. Με τη χρήση αυτής της διάταξης διαμορφώθηκαν ορισμένοι κανόνες εφαρμογής (ιδίως ότι πρόσθετες ποσοστώσεις έπρεπε να χορηγούνται μόνο για την κατηγορία 1 d, καθώς και ότι για νέες εγκαταστάσεις έπρεπε να λαμβάνονται πρωτίστως υπόψη παραγωγές αναφοράς εγκαταστάσεων που είχαν κλείσει), η τήρηση δε αυτής της διάταξης δύσκολα θα είχε ως αποτέλεσμα αύξηση της παραγωγής αναφοράς της προσφεύγουσας λόγω θέσεως σε λειτουργία της εγκαταστάσεως στο Bagnoli.

Και σ' αυτό το σημείο θεωρώ ότι είναι δύσκολο να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής.

Εδώ δεν πρόκειται τόσο πολύ για το ζήτημα κατά πόσο έγιναν αποκλίσεις από την αρχή, ότι πρέπει να χορηγούνται προσαρμογές μόνο για την κατηγορία 1d (η Επιτροπή τις δικαιολογεί στην περίπτωση ενός ελληνικού ελασματουργείου ψυχρής ελάσεως παραπέμποντας ως γνωστόν στις ιδιαίτερες ελληνικές συνθήκες), καθώς και για το άλλο ζήτημα αν το άρθρο 15 εφαρμόστηκε επίσης και χωρίς αντίστοιχες παύσεις λειτουργίας (όπως στην περίπτωση Galvadange, επί της οποίας η Επιτροπή έκανε αναλυτικές παρατηρήσεις με την ανταπάντησή της). Αντιθέτως, σημαντικό είναι, αφενός, ότι χορηγήθηκαν προφανώς πρόσθετες ποσοστώσεις βάσει του άρθρου 15, όταν οι παραγωγές αναφοράς εγκαταστάσεων που είχαν παύσει να λειτουργούν δεν επαρκούσαν για τον καθορισμό του κατάλληλου βαθμού εκμεταλλεύσεως νέων εγκαταστάσεων και ότι η Επιτροπή στην παρούσα υπόθεση παραδέχθηκε ότι η προσφεύγουσα μπορούσε ενδεχομένως να λάβει μια *μικρή* πρόσθετη ποσόστωση για την εγκατάσταση στο Βαγνολιπέρα από τις ποσοστώσεις για την παύση λειτουργίας του ελασματουργείου στο Corniglano.

Αφετέρου — και προπάντων — είναι σημαντική η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ενδιαφέρεται μόνο να συνεχίσει να ισχύει η ρύθμιση του άρθρου 15 της απόφασης 1696/82. Εάν κατάλαβα καλά, η προσφεύγουσα συνάγει από την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης — σε ουσιαστικά μεγάλη έκταση — την αναγκαιότητα να περιληφθεί στην απόφαση 234/84 ρύθμιση, σύμφωνα με την οποία να πρέπει να χορηγούνται εν πάση περιπτώσει, πρόσθετες ποσοστώσεις για την ικανοποιητική λειτουργία της εγκατάστασης στο Bagnoli.

Συνεπώς, η προσφυγή δεν μπορεί να απορριφθεί λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος και δεν απομένει παρά να εξεταστούν λεπτομερώς τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα για να διαπιστωθεί αν από τα επιχειρήματα αυτά συνάγεται πράγματι βαρεία έλλειψη της απόφασης 234/84 υπό την έννοια των απόψεων της προσφεύγουσας.

II — Επί των λόγων της προσφυγής που προβλήθηκαν από κοινού στις δύο υποθέσεις προς υποστήριξη των κυρίων αιτημάτων της προσφυγής

1. *Παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης*

α) Σχετικώς, η προσφεύγουσα αναφέρεται στο ότι το ελασματουργείο στο Bagnoli εγκρίθηκε και εν μέρει χρηματοδοτήθηκε από την Επιτροπή, μπόρεσε δε τον Ιούλιο του 1982 να αρχίσει να λειτουργεί (δηλαδή σε χρονικό σημείο κατά το οποίο σύμφωνα με την απόφαση 1696/82 υφίστατο ακόμα η δυνατότητα προσαρμογής της παραγωγής αναφοράς). Εφόσον η θέση σε λειτουργία αναβλήθηκε κατόπιν επιθυμίας της Επιτροπής, θεμελιώνεται έτσι αντίστοιχη ευθύνη της Επιτροπής. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα αν μπορούσε να προβλέψει ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα περιερχόταν σε δυσμενή θέση, δεν θα είχε ανταποκριθεί στην επιθυμία της Επιτροπής. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι θεμελιώνεται δικαιολογημένη εμπιστοσύνη επίσης λόγω της διαμορφώσεως της ρύθμισης ποσοστώσεων, επειδή υφίσταντο πάντοτε δυνατότητες προσαρμογής σχετικά με νέες εγκαταστάσεις. Κακώς όμως δεν ελήφθησαν υπόψη όλες οι επιπτώσεις κατά την έκδοση της απόφασης 234/84, τις οποίες συνεπήγετο η κατάργηση του κανόνα προσαρμογής. Τουλάχιστον, θα έπρεπε να είχε προβλεφθεί μεταβατική ρύθμιση χάριν της προστασίας των επιχειρήσεων, οι οποίες — επειδή ανέβαλαν την έναρξη λειτουργίας νέων εγκαταστάσεων κατόπιν επιθυμίας της Επιτροπής — δεν μπόρεσαν να επωφεληθούν από την προσαρμογή ποσοστώσεων.

Η Επιτροπή, αντιθέτως, αναφέρεται προπάντων στην ιδιαίτερη φύση της γνώμης που έδωσε κατά το άρθρο 54 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η οποία γνώμη δεν παράγει έννομα αποτελέσματα, αλλά απλώς δίνει διευκρινίσεις για όλο το φάσμα των προοπτικών, καθώς και για τη γενική κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθεί η Επιτροπή κατά την άσκηση των εξουσιών της. Επιπλέον, έχει τη γνώμη ότι ανεξάρτητα από αυτό, δεν συγκεντρώνονται στην προκειμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις που ισχύουν για τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη σύμφωνα με τη νομολογία. Έτσι, δεν μπορεί να γίνει λόγος για δικαιολογημένη αναμονή, όσον αφορά τη διατήρηση του κανόνα προσαρμογής του άρθρου 15 της απόφασης 1696/82. Η κατάργησή του ήταν μάλιστα δυνατό να προβλεφθεί, επειδή οι προϋποθέσεις που ισχύουν για την εφαρμογή των διατάξεων προσαρμογής γίνονται όλο και πιο αυστηρές με την πάροδο του χρόνου. Επιπλέον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι επιτακτικό δημόσιο συμφέρον απαιτεί έναντι της οξύνσεως της κρίσης την κατάργηση του κανόνα προσαρμογής ακριβώς στον τομέα των προϊόντων ελάσεως, διαφορετικά οι προσπάθειες της Επιτροπής να επιτύχει δραστικό περιορισμό της παραγωγής, εν μέρει θα εκμηδενίζονταν.

β) Ενόψει αυτής της αντιπαραθέσεως επιχειρημάτων, επιβάλλεται να γίνουν καταρχάς οι ακόλουθες παρατηρήσεις:

αα) Δεν είναι ασφαλώς ορθό να γίνεται λόγος — όπως έκανε η προσφεύγουσα — για *έγκριση* της εγκατάστασής της στο Bagnoli από την Επιτροπή. Η Επιτροπή έδωσε απλώς *γνώμη*

επί αυτού του σχεδίου κατά την έννοια του άρθρου 54 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το κείμενο της οποίας παρέθεσα στην αρχή. Όμως, ως προς τη νομική φύση αυτών των γνωμών, έχει σαφώς διευκρινιστεί στη νομολογία (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 1 και 14/57 [2], Slg. 1957, σ. 236), ότι με τη γνώμη δεν θεμελιώνεται άμεσα νομική υποχρέωση για τον αποδέκτη της, ότι αυτή αποτελεί απλώς ενέργεια καθοδηγητικού χαρακτήρα και ότι, εν προκειμένω, πρόκειται για απλές συμβουλές προς τις επιχειρήσεις, οι οποίες είναι ελεύθερες να τις λάβουν υπόψη τους ή όχι. Ιδιαίτερα τονίστηκε ότι δεν θίγονται από τη γνώμη, η ελευθερία λήψεως αποφάσεων και η ευθύνη των επιχειρήσεων, όπως επίσης η ελευθερία και η ευθύνη της Ανωτάτης Αρχής.

ββ) Καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το 1982 θα είχε ήδη θέσει σε λειτουργία την εγκατάσταση (καθόσον μπορούσε να κάνει χρήση της δυνατότητας προσαρμογής που παρείχε το άρθρο 15 της απόφασης 1696/82), αν γνώριζε ότι δεν θα μπορούσε πλέον να πετύχει αργότερα προσαρμογή της παραγωγής της αναφοράς μπορεί να της αντιταχθεί ότι ο ισχυρισμός της αυτός είναι ανεπαρκής. Πράγματι, δεν συνέτρεχε μια ουσιώδης προϋπόθεση για το άρθρο 15 της απόφασης 1696/82 (έλλειψη αρνητικής γνώμης), η δε Επιτροπή εξάρτησε ρητά τη γνώμη της από το ότι η έναρξη λειτουργίας είχε προβλεφθεί μόλις για το έτος 1983. Ο καθορισμός μιας τέτοιας προϋπόθεσης στο πλαίσιο των γενικών κατευθύνσεων που έπρεπε να χαράξει η Επιτροπή, όπως φαίνονταν κατάλληλες με τα τότε δεδομένα, δεν μεταβάλλει βεβαίως το χαρακτήρα της γνώμης και δεν μπορεί κατ' αυτόν τον τρόπο να θεμελιωθεί ευθύνη της Επιτροπής, η οποία δεν συνδέεται καθαυτή με τη γνώμη του άρθρου 54.

γγ) Παρόλο που η προσφεύγουσα αναφέρεται επίσης στην επενδυτική συμβολή της Επιτροπής (για την οποία η θετική γνώμη ήταν επίσης σημαντική), δεν πρέπει εντούτοις να παραβλέπεται ότι από το ποσό που είχε ληφθεί υπόψη, μόνο ένα ελάχιστο μέρος αρχικά καταβλήθηκε και ότι το υπόλοιπο μόλις τώρα αποδεσμεύεται, αφού κατέστη σαφές ποια είναι η οριστική μορφή της αναδιάρθρωσης του παραγωγικού δυναμικού της προσφεύγουσας.

δδ) Τέλος, στις επικρίσεις ότι δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την έκδοση της απόφασης 234/84 οι επιπτώσεις που συνδέονται με την εξάλειψη των κανόνων προσαρμογής, πρέπει να αντιταχθεί στην προσφεύγουσα ότι οι σημαντικές αυτές νομικές μεταβολές (εξαφάνιση της δυνατότητας προσαρμογής κατά το άρθρο 15 της απόφασης 1696/82), είχαν ήδη επέλθει με απόφαση προηγούμενη από την απόφαση 234/84. Η εν λόγω μομφή μπορεί ενδεχομένως να ήταν εύστοχη κατά το χρονικό εκείνο σημείο· η προσφεύγουσα όμως δεν είχε τότε ασκήσει καμία προσφυγή, παρόλο που η μεταβολή αυτή της ήταν γνωστή ήδη τον Ιούνιο 1983 και είχε μάλιστα διαμαρτυρηθεί γι' αυτό — όπως έχω αναφέρει στην αρχή.

γ) Σε σχέση με την *αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης*, που βρίσκεται στο επίκεντρο της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας, πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η αρχή αυτή αποτελεί βεβαίως συστατικό στοιχείο του κοινοτικού δικαίου (πρβλ. απόφαση στην υπόθεση 112/77 [3], Slg. 1978, σ. 1032, σκέψη 19)· εξίσου βέβαιο είναι όμως επίσης ότι η αρχή αυτή εφαρμόζεται εξαιρετικά συσταλτικώς. Έτσι, έχει αποφασιστική σημασία γι' αυτή — όπως τόνισε η Επιτροπή — αν πρόκειται για μεταβολές που μπορούν να προβλεφθούν και αν ενδεχομένως προηγείται επιτακτικό συμφέρον του κοινού καλού (απόφαση στην υπόθεση 74/74 [4], Slg. 1975, σ. 549,

2 — Απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1957 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 1 και 14/57, Société des usines à tubes de la Sarre κατά Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ, Slg. 1957, σ. 213.

3 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1978 στην υπόθεση 112/77, August Töpfer & Co. GmbH κατά Επιτροπής, Slg. 1978, σ. 1019.

4 — Απόφαση της 14ης Μαΐου 1975 στην υπόθεση 74/74, Comptoir national technique agricole (CNTA) SA κατά Επιτροπής, Slg. 1975, σ. 533.

σκέψεις 41 ώς 43· επίσης αποφάσεις στις υποθέσεις 78/77 [5] και 146/77 [6]). Ιδίως, δεν αρκεί να συνάπτονται εμπορικές συμφωνίες απλώς και μόνο βάσει της εμπιστοσύνης ότι θα εξακολουθεί να ισχύει η συγκεκριμένη ρύθμιση, αντιθέτως δε αποτελεί ουσιώδη παράγοντα εάν στις περιπτώσεις αυτές έχουν αναληφθεί *υποχρεώσεις* — για τις οποίες έχει δοθεί ασφάλεια — έναντι των αρμοδίων υπηρεσιών [απόφαση στην υπόθεση 74/74 [4]). Σε συμφωνία με τα πιο πάνω τονίστηκε επίσης στην απόφαση επί της υποθέσεως 90/77 [7] ότι επιβάλλεται η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, « εφόσον οι επιχειρηματίες έχουν ανακοινώσει στις αρμόδιες αρχές ήδη υπό το κράτος της προηγούμενης ρύθμισης, την πρόθεσή τους να προβούν σε ορισμένες επιχειρηματικές ενέργειες κατά τη διάρκεια ορισμένης χρονικής περιόδου, η οποία εκτείνεται πέρα από το χρονικό σημείο της θέσπισης της νέας ρύθμισης και έχουν σχετικώς — ενδεχομένως με την παροχή ασφάλειας — αναλάβει αμετάκλητες *υποχρεώσεις* » (Slg. 1978, σ. 1006, σκέψη 6). Με το ίδιο πνεύμα ομοίως, είναι και η απόφαση στην υπόθεση 68/77 [8] (στην οποία θεωρήθηκε σημαντικό το ότι η αμφισβητούμενη ρύθμιση δεν προέβλεπε ούτε προηγούμενη έγκριση ούτε δεσμευτική υποχρέωση του ενδιαφερομένου έναντι των υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με τη διαχείριση των οικείων οργανώσεων αγοράς — Slg. 1978, σ. 369, σκέψη 8), καθώς και την υπόθεση 90/77 [7], στην οποία έγινε δεκτό ότι δεσμευτική δασμολογική γνωμάτευση αναφέρεται από τη φύση της μόνο στο δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη περίπτωση και δεν μπορεί — επειδή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ισοδυναμεί με χορήγηση αδειών, πιστοποιητικών και άλλων εγγράφων για ορισμένες επιχειρηματικές ενέργειες — να εξασφαλίσει καμία προστασία του αποδέκτη από μεταβολές του δικαίου (Slg. 1978, σ. 1008, σκέψη 9).

Λαμβάνοντας υπόψη την ουσία αυτής της νομολογίας, δεν μπορεί ασφαλώς στην προκειμένη περίπτωση να γίνει λόγος για παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κατά την κατάρτιση της απόφασης 234/84, ενόψει της γνώμης που έδωσε η Επιτροπή το 1980 στο επενδυτικό πρόγραμμα της προσφεύγουσας, η οποία γνώμη κατά κανένα τρόπο δεν συνεπήγετο την εκτέλεση του σχεδίου. Δύσκολα μπορεί η γνώμη αυτή να θεωρηθεί ότι σημαίνει ότι η κατευθυντήρια ενίσχυση, την οποία αφορούσε και η οποία διατυπώθηκε σύμφωνα με τις περιστάσεις που υφίσταντο κατά το χρόνο που δόθηκε η γνώμη και της εξέλιξης που ήταν τότε δυνατό να προβλεφθεί, πρέπει αμετάβλητα να ασκεί επίδραση μέχρι την πλήρη πραγματοποίηση του σχεδίου, δηλαδή μέχρι του χρονικού σημείου, κατά το οποίο η κατάσταση μπορεί να έχει ουσιαστικά μεταβληθεί και να έχουν καταστεί απαραίτητα άλλου είδους μέτρα. Το να γίνει δεκτό κάτι διαφορετικό θα σήμαινε να συνδεθεί μία γνώμη με έννομες συνέπειες, τις οποίες αυτή δεν έχει eo ipso, αλλά πάντως σε συνάρτηση με άλλα μέτρα και σύμφωνα με τη διακριτική ευχέρεια που ισχύει γι' αυτά να μπορεί να *αποκτήσει* αυτές τις συνέπειες (όπως συμβαίνει κατ' εξαιρετικά ιδιάζοντα τρόπο με το άρθρο 4 της απόφασης 234/84).

Ομοίως δεν μπορεί να γίνει δεκτό — λόγω της βασικής αρχικής σκέψης που ισχύει καταρχήν για την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης — ότι το γεγονός ότι στην πρώτη ρύθμιση ποσοστώσεων είχαν προβλεφθεί προσαρμογές λόγω θέσεως σε λειτουργία νέων εγκαταστάσεων μπορούσε να θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι οι ρυθμίσεις αυτές δεν θα μεταβάλλονταν ποτέ. Σ' αυτό προστίθεται, εξάλλου, το γεγονός ότι η εν λόγω ρύθμιση προσαρμογής (η Επιτροπή το κατέδειξε αυτό αναλυτικά) στο πλαίσιο της

4 — Απόφαση της 14ης Μαΐου 1975 στην υπόθεση 74/74, Comptoir national technique agricole (CNTA) SA κατά Επιτροπής, Slg. 1975, σ. 533.

5 — Απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 1978 στην υπόθεση 78/77, Firma J. Lührs κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas, Slg. 1978, σ. 169.

6 — Απόφαση της 13ης Ιουνίου 1978 στην υπόθεση 146/77, British Beef Company Limited κατά Intervention Board for Agricultural Produce, Slg. 1978, σ. 1347.

7 — Απόφαση της 27ης Απριλίου 1978 στην υπόθεση 90/77, Firma Hellmut Stimming KG κατά Επιτροπής, Slg. 1978, σ. 995.

8 — Απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1978 στην υπόθεση 68/77, IFG — Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG κατά Επιτροπής, Slg. 1978, σ. 353.

κατά περίπτωση αναμορφώσεως του συστήματος ποσοστώσεων ανάλογα με τις περιστάσεις εξαρτήθηκε από όλο και περισσότερο αυστηρές προϋποθέσεις. Ενόψει αυτών, δεν μπορεί ασφαλώς — για να χρησιμοποιήσω μια διατύπωση από την απόφαση στην υπόθεση 68/77 [8] (Slg. 1978, σ. 369) — να γίνει λόγος ότι η Επιτροπή έδωσε ενδείξεις που θα δικαιολογούσαν την εμπιστοσύνη ότι η προηγούμενη ρύθμιση θα εξακολουθούσε να ισχύει αμετάβλητη παρά την εξέλιξη των συνθηκών της αγοράς (σκέψη 8).

δ) Μπορεί λοιπόν, συνοψίζοντας, να θεωρηθεί ότι σύμφωνα με αυτά που προβλήθηκαν σχετικά με τον πρώτο λόγο προσφυγής, δεν υπάρχει κανένας λόγος να θεωρηθεί ότι υφίσταται κατάχρηση εξουσίας λόγω παραβιάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, επειδή η απόφαση 234/84 δεν περιείχε αντίστοιχη ή ακόμη και πλέον εκτεταμένη ρύθμιση — όσον αφορά τις κρίσιμες προϋποθέσεις — από ό, τι το άρθρο 15 της απόφασης 1696/82.

2. *Παραβίαση του δικαιώματος ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας*

Με το δεύτερο λόγο της ακυρώσεως η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν ήταν δυνατό — επειδή η αμφισβητούμενη απόφαση, παρά την έγκριση της εγκατάστασης, δεν επέτρεπε τη χορήγηση πρόσθετων ποσοστώσεων για το ελασματουργείο φαρδιών ταινιών στο Bagnoli — ελλείψει κατάλληλων προϋποθέσεων λειτουργίας να επιτευχθεί με την εν λόγω εγκατάσταση ο επιδιωκόμενος στόχος της βελτίωσης της παραγωγής και της απόδοσης. Κατ' αυτόν τον τρόπο θίγεται η προσφεύγουσα στις προϋποθέσεις της υπάρξεως. Στην απάντηση γίνεται μάλιστα σχετικά με αυτό λόγος για το ότι η εγκατάσταση στο Bagnoli είναι εξαιτίας αυτού άχρηστη, πράγμα που δικαιολογεί την υπόθεση ότι υφίσταται χωρίς αποζημίωση απαλλοτρίωση των ευνοϊκών αποτελεσμάτων μιας εγκεκριμένης πρωτοβουλίας. Και σ' αυτό το σημείο δεν μπορώ να ακολουθήσω την προσφεύγουσα.

Και πάλι πρέπει να υπομνησθεί ότι είναι εσφαλμένο να γίνεται λόγος για *έγκριση* της εγκατάστασης στο Bagnoli από την Επιτροπή και ότι η γνώμη που δίνεται κατά το άρθρο 54 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν συνιστά καμία εγγύηση για την εύλογη πραγματοποίηση μιας επενδύσεως. Περαιτέρω, πρέπει να υπομνηστεί ότι στη νομολογία (απόφαση στην υπόθεση 244/81 [9], Συλλογή 1983, σ. 1482), τονίστηκε σαφώς ότι το να υποτεθεί ότι το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής πρέπει να διαμορφώνεται έτσι ώστε να εξασφαλίζει στις επιχειρήσεις κατάλληλη εκμετάλλευση της ικανότητάς τους παραγωγής, παραγνωρίζει τον αληθινό σκοπό του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ· η διάταξη αυτή δεν υποχρεώνει κατά κανένα τρόπο την Επιτροπή να εξασφαλίσει σε ορισμένη επιχείρηση μια ελάχιστη παραγωγή (σκέψεις 26 και 27). Εξάλλου, η Επιτροπή έχει δίκιο λέγοντας ότι η αμφισβητούμενη ρύθμιση δεν αποκλείει κατά κανένα τρόπο τη λειτουργία της εγκατάστασης στο Bagnoli. Πράγματι, η προσφεύγουσα μπορεί στο πλαίσιο του ομίλου της επιχειρήσεων να μεταφέρει στο Bagnoli ορισμένες παραγωγές αναφοράς (από εγκαταστάσεις που έχουν πάψει να λειτουργούν ή που πρόκειται να κλείσουν κατόπιν του προγράμματος αναδιαρθρώσεως), κατ' αυτό δε τον τρόπο μπορεί να λειτουργήσει η εγκατάσταση αυτή ικανοποιητικά, δηλαδή με εκμετάλλευση της ικανότητας παραγωγής που υπερβαίνει το μέσο όρο εκμετάλλευσης της ικανότητας παραγωγής των επιχειρήσεων της Κοινότητας στον τομέα αυτόν. Αυτό είναι άνευ ετέρου σαφές, αν ληφθεί υπόψη ότι σύμφωνα με τις δηλώσεις της προσφεύγουσας της 12ης Μαΐου 1980, η ανώτατη παραγωγή στο Bagnoli θα έπρεπε να ανέλθει το 1983 και 1984 σε 65 000 και 715 000 τόνους αντιστοίχως· αν ληφθεί υπόψη ότι είχε ήδη τότε προβλεφθεί μείωση της ικανότητας παραγωγής των ελασματουργείων φαρδιών ταινιών στο Cornigliano κατά 350 000 τόνους και ενόψει του ότι η εγκατάσταση στο Cornigliano με ικανότητα παραγωγής 2,3 εκατομμύρια τόνων — όπως απαιτείται με το τελευταίο πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως — σταμάτησε τελείως να λειτουργεί το Μάιο του 1984 με τη συνέπεια ότι η αντίστοιχη παραγωγή αναφοράς (εκτός από

8 — Απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1978 στην υπόθεση 68/77, IFG — Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG κατά Επιτροπής, Slg. 1978, σ. 353.

9 — Απόφαση της 11ης Μαΐου 1983 στην υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1451.

τις άλλες εγκαταστάσεις που είχαν σταματήσει να λειτουργούν), ήταν τελείως στη διάθεση της εγκατάστασης στο Bagnoli.

3. *Αντίφαση μεταξύ προηγουμένων δηλώσεων βουλήσεως της Επιτροπής και της συμπεριφοράς της κατά τη θέσπιση της προσβαλλόμενης απόφασης*

Με τον τρίτο της λόγο η προσφεύγουσα παραπονείται αφενός ότι η Επιτροπή, επειδή στην απόφαση 234/84 δεν προέβλεψε καμία δυνατότητα χορηγήσεως στην προσφεύγουσα πρόσθετων ποσοστώσεων (που θα καθιστούσαν την εγκατάσταση στο Bagnoli αποδοτική και θα αποτελούσαν εγγύηση για εύλογη εκτέλεση της αναγκαίας αναδιάρθρωσης, που θα εξασφάλιζε μια βιώσιμη σύγχρονη εγκατάσταση), περιέπεσε σε αντίφαση με αυτήν την ίδια σχετικά με τις δηλώσεις της κατά την έγκριση του επενδυτικού προγράμματος για το Bagnoli και αναφορικά με την ανταγωνιστική ικανότητα της προσφεύγουσας και τη συμβολή της στην αναδιάρθρωση. Αφετέρου, αιτιάται την Επιτροπή ότι δεν έλαβε ορθώς υπόψη τους στόχους του άρθρου 3 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (όπου, μεταξύ άλλων, γίνεται λόγος για κανονικό εφοδιασμό της κοινής αγοράς, τη διευκόλυνση των αναγκαίων αποσβέσεων, τη βελτίωση του παραγωγικού δυναμικού και τη βελτίωση των όρων διαβιώσεως και εργασίας του εργατικού δυναμικού). Η μορφή που έλαβε η απόφαση 234/84, όσον αφορά την προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς, δεν επιτρέπει πράγματι να ληφθεί φροντίδα ώστε να βελτιωθεί πράγματι η παραγωγή και να λειτουργήσει η κατάσταση στο Bagnoli κατά τέτοιο τρόπο ώστε να καταστεί δυνατή η απαραίτητη απόσβεση. Επιπλέον, κατέστη αδύνατο για την προσφεύγουσα να ικανοποιήσει τη ζήτηση των πελατών της και να εκπληρώσει μακρόχρονες συμβάσεις που αφορούν προϊόντα ελάσεως, πράγμα που έχει ως συνέπεια στην Ιταλία οι εισαγωγές προϊόντων ελάσεως να υπερβαίνουν τις εξαγωγές και συνεπώς η σχέση εγχώρια παραγωγή-κατανάλωση, να είναι χαμηλότερη απ' ό, τι στα άλλα κράτη μέλη.

Και αυτό επίσης αντικρούει η Επιτροπή, όπως γνωρίζετε, τα δε επιχειρήματά της φαίνονται και εδώ να είναι τα καλύτερα.

Έτσι, ορθώς προβάλλει ότι δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ τελείως διαφορετικού χαρακτήρα δηλώσεων βουλήσεως: αφενός, δηλαδή, μιας γνώμης κατά το άρθρο 54, η οποία δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά συμβουλή βάσει της τότε υφιστάμενης καταστάσεως και, αφετέρου, της υποχρεωτικής ρύθμισης ποσοστώσεων, η οποία θεσπίστηκε σε κατάσταση κρίσεως με το στόχο της αποκαταστάσεως ισορροπίας μεταξύ παραγωγής και ζήτησης, μιας ρύθμισης που επιπλέον έπρεπε να γίνει αυστηρότερη μετά την όξυνση της κρίσης, ώστε να μην μπορεί να γίνει λόγος ότι η απόφαση 234/84 έπρεπε να διευκολύνει — όπως θεωρεί η προσφεύγουσα — την επάνοδο στην οικονομική και ταμειακή ισορροπία των επιχειρήσεων. Αν αντίθετα προς αυτά γινόταν δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας και ελαμβάνετο ως βάση η γνώμη που δόθηκε κατά το άρθρο 54 στο πλαίσιο της μετέπειτα ρύθμισης ποσοστώσεων, αυτό θα είχε αναμφίβολα ως συνέπεια μείωση των εξουσιών που προβλέπονται για την αντιμετώπιση της κρίσης και, συνεπώς, τον κίνδυνο να μην μπορεί πλέον να λειτουργήσει ο μηχανισμός αντιμετωπίσεως της κρίσης. Όσον αφορά, αφετέρου, τη φερόμενη μη τήρηση των στόχων του άρθρου 3 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν είναι προβληματικό μόνο το αν η Επιτροπή μπορεί συγχρόνως να επιτύχει πλήρως όλους αυτούς τους στόχους (όπως έχει γίνει σαφές από τη νομολογία που παραθέτει η Επιτροπή στη σελίδα 18 της αντίκρουσής της), αλλά επίσης δεν διαφαίνεται ότι η στάθμιση αυτών των στόχων από την Επιτροπή στο πλαίσιο της απόφασης 234/84 μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας, επειδή δεν επιτεύχθηκε η ισορροπία που θεωρεί ορθή η προσφεύγουσα. Εν προκειμένω, έχει σημασία αυτό που ήδη έγινε δεκτό σε μια διαφορετική κατάσταση, ότι δηλαδή δεν

κατέστη κατά κανένα τρόπο αδύνατο για την προσφεύγουσα να θέσει σε λειτουργία την εγκατάστασή της στο Bagnoli και ότι μπορεί, αντιθέτως, μέσω των ποσοστώσεων παραγωγής να θέσει απολύτως επωφελώς από οικονομική άποψη σε λειτουργία εγκαταστάσεις που έχουν σταματήσει να λειτουργούν ή που πρόκειται να κλείσουν. Εξάλλου, εύστοχα αναφέρθηκε ότι στο άρθρο 3, παράγραφος α), γίνεται λόγος για κανονικό εφοδιασμό της *Κοινής* Αγοράς· το να συναχθεί από αυτό η απαίτηση ότι πρέπει να εξασφαλιστεί σε κάθε επιχείρηση σχετικά με κάθε προϊόν κατάλληλο μερίδιο στην εγχώρια αγορά, είναι ασφαλώς ανεπίτρεπτο.

4. *Η παραβίαση των αρχών της αλληλεγγύης και της αναλογικότητας*

Υπό την ανωτέρω επικεφαλίδα η προσφεύγουσα προβάλλει περαιτέρω ότι αμφισβητεί την απόφαση 234/84, επειδή με αυτή δεν καθίσταται δυνατό να ληφθεί υπόψη η ιδιαίτερη κατάσταση της προσφεύγουσας (όσον αφορά την ικανότητά της παραγωγής και το γεγονός ότι δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει το επενδυτικό της πρόγραμμα παρά με καθυστέρηση). Έτσι, η προσφεύγουσα, η οποία έχασε μερίδια στην αγορά, έχει περιέλθει σε μειονεκτική θέση. Σωστό θα ήταν, αντιθέτως — και προς αποφυγή επίσης ανεπίτρεπτης δυσμενούς διακρίσεως — να της είχε δοθεί η δυνατότητα εκμεταλλεύσεως παραγωγικής δυνατότητας με κριτήριο την αγορά της στην Ιταλία. Πρέπει όμως, έναντι αυτού, να γίνει δεκτό ότι στην Ιταλία (όπως επίσης στη Μεγάλη Βρετανία), σημειώθηκε αρνητικό υπόλοιπο στο εμπόριο με προϊόντα ελάσεως (τα οποία αποτελούν ένα μέρος της παραγωγής της προσφεύγουσας), ενώ στη Γαλλία και στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σημειώνεται, εν προκειμένω, θετικό υπόλοιπο. Με την απάντησή της, παραπονείται επίσης ότι προβλέφτηκε γι' αυτή ως προς τα προϊόντα ελάσεως μείωση ικανότητας παραγωγής ύψους 4,1 εκατομμύρια τόνους, ενώ αντιθέτως, δεν απαιτήθηκε αντίστοιχη μείωση της ικανότητας παραγωγής γερμανικών επιχειρήσεων. Τέλος, κατά την προφορική διαδικασία, κατέδειξε βάσει στατιστικών της Επιτροπής σε ποια έκταση μειώθηκε — αν συγκριθεί το χρονικό διάστημα από Ιούλιο 1981 μέχρι Ιούνιο 1982 με τα πρώτα τρία τρίμηνα του έτους 1984 — η συμμετοχή των ιταλικών επιχειρήσεων τόσο στην ιταλική αγορά όσο και στην Κοινότητα ως προς τα προϊόντα της κατηγορίας Ia και II.

Σχετικώς, πρέπει να σημειωθούν ειδικότερα — εφόσον αυτό δεν έχει ήδη γίνει σε συνάρτηση με παρόμοιους ισχυρισμούς — και τα ακόλουθα.

Κατά τη γνώμη μου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή προσπάθησε να κατανείμει κατά τρόπο που να μη συνιστά διάκριση τις συνέπειες της προσαρμογής της παραγωγής προς τη μειωμένη ζήτηση καθορίζοντας τις ποσοστώσεις παραγωγής καταρχήν με κριτήριο την *πραγματική* παραγωγή των ετών 1977 μέχρι 1980. Αντιθέτως, ευλόγως δεν έλαβε υπόψη κατά τη ρύθμιση αυτή τις εθνικές αγορές (όπου, εξάλλου, θα έπρεπε να γίνει δεκτό εν προκειμένω, ότι η Ιταλία είναι προφανώς ως προς τα αποκαλούμενα μακρά προϊόντα εξαγωγική χώρα και κατ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται ορισμένη αντιστάθμιση, ώστε ως προς τα προϊόντα ελάσεως στην Ιταλία προκύπτει πράγματι αρνητικό υπόλοιπο.

Καθόσον η προσφεύγουσα αναφέρεται στην προβλεφθείσα μείωση της ικανότητας παραγωγής, παρουσιάζει περαιτέρω ενδιαφέρον το ότι η ιδιαίτερη κατάστασή της ελήφθη εν προκειμένω οπωσδήποτε υπόψη. Η Επιτροπή το κατέδειξε αυτό λεπτομερώς βάσει των σχετικών παραγωγών που ελήφθησαν υπόψη και ιδίως αναφερόμενη σε μειώσεις που είχε κάνει *πριν* από το 1980, οι οποίες συνυπολογίστηκαν, παρόλο που πράγματι δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη.

Αναφορικά με την αιτίαση περί δυσμενούς διακρίσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, είναι ενδιαφέρον, εξάλλου, να εξεταστεί πώς εξελίχτηκε η παραγωγή της προσφεύγουσας (μέσω επίσης πρόσθετων ποσοστώσεων για την κατη-

γορία Ι βάσει της αποφάσεως 2794/80). Πράγματι, η παραγωγή αυτή επιδεικνύει, όπως διευκρίνισε η Επιτροπή χωρίς να αντικρουστεί (αν συγκριθεί η χρονική περίοδος, για την οποία είχε αποφασιστική σημασία η απόφαση 1831/81, με την περίοδο που καλυπτόταν από την απόφαση 234/84), σε αναφορά με τη συνολική παραγωγή σημαντική αύξηση ως προς την κατηγορία Ia, καθώς επίσης και ως προς τις κατηγορίες Ia έως d, αν ληφθούν συνολικά, αυτό δε παρόλο που η ζήτηση αυτών των προϊόντων στην Ιταλία είχε μειωθεί σημαντικότερα απ' ό,τι στο σύνολο της Κοινότητας.

Όσον όμως αφορά τις στατιστικές, στις οποίες αναφέρθηκε η προσφεύγουσα κατά την προφορική διαδικασία, τότε πρέπει σύμφωνα με τις παρατηρήσεις της Επιτροπής να ληφθεί ως βάση, αφενός, ότι οι στατιστικές αυτές — όπως διευκρίνισε αναλυτικά η Επιτροπή — απαιτούν ορισμένες διορθώσεις με τη συνέπεια η οπισθοδρόμηση των πωλήσεων ιταλικών επιχειρήσεων στην ιταλική αγορά και στην Κοινότητα να έχει λιγότερη έκταση απ' ό, τι θεωρεί η προσφεύγουσα. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε μόνο πειστικά πώς συνέβη η οπισθοδρόμηση των πωλήσεων ιταλικών επιχειρήσεων στην Κοινή Αγορά (επειδή, ιδίως, ζητήθηκαν λιγότερες πρόσθετες ποσοστώσεις για ιταλικές επιχειρήσεις σε σχέση με την παραγωγή σωλήνων ελάσεως απ' ό, τι για επιχειρήσεις σε άλλες χώρες), αλλά κατέστησε, επίσης, σαφές ότι το γεγονός που κατέδειξε η προσφεύγουσα βάσει των προαναφερθεισών στατιστικών πρέπει να εξηγηθεί μάλλον βάσει του άρθρου 15, παράγραφος β), της απόφασης 234/84 (το οποίο, ως γνωστό, προβλέπει σε περίπτωση σημαντικών μεταβολών στις συνήθεις παραδόσεις ιδιαίτερα μέτρα).

Συνεπώς, και ο λόγος προσφυγής που εξετάστηκε αμέσως πιο πάνω με τις διάφορες λεπτομέρειές του, που εν μέρει δύσκολα μπορούν να γίνουν αντιληπτές και να αξιολογηθούν, δεν προσφέρει κανένα στοιχείο, ώστε να κηρυχθεί η απόφαση 234/84 παράνομη.

5. *Παράβαση δικαίου* (που σημαίνει προφανώς κακή εφαρμογή του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και άλλων διατάξεων αυτής της Συνθήκης)

Αυτός ο λόγος προσφυγής δεν αναφέρθηκε πλέον στην απάντηση και αυτό προφανώς δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα τον εγκατέλειψε (ίσως κατόπιν της αντιρρήσεως της Επιτροπής ότι, εν προκειμένω, πρόκειται για απαράδεκτο επιχείρημα κατά το άρθρο 33, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, επειδή αποκλείεται το ενδεχόμενο « καταχρήσεως εξουσίας »).

Αν, όμως, αυτό δεν συμβαίνει (στο πλαίσιο της πρώτης διαδικασίας η προσφεύγουσα δεν περιορίστηκε, πράγματι, στην αιτίαση της καταχρήσεως εξουσίας), τότε πρέπει σαφώς, άνευ ετέρου, να γίνει δεκτό ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν εν προκειμένω δεν προσφέρουν κανένα νέο στοιχείο. Πράγματι, κατ' ουσία υποστηρίχτηκε μόνο ότι το άρθρο 58 (όπως και το άρθρο 54) της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν δικαιολογεί απαγόρευση της παραγωγής ή απαγόρευση κατασκευής ή θέσεως σε λειτουργία νέων εγκαταστάσεων. Πράγματι, ό,τι ήταν αναγκαίο να λεχθεί σχετικά έχει ήδη ειπωθεί σε μια άλλη περίπτωση, όπου έγινε ιδίως δεκτό ότι το αποτέλεσμα που φοβόταν η προσφεύγουσα και χωρίς πρόσθετες ποσοστώσεις δεν θα επιτρεπόταν για την εγκατάσταση στο Bagnoli, ακριβώς επειδή το εργοστάσιο αυτό μπορεί να λειτουργήσει απολύτως ικανοποιητικά εφαρμόζοντας τις παραγωγές αναφοράς εγκαταστάσεων που είχαν πάψει ή επρόκειτο να πάψουν να λειτουργούν. Επιπλέον, η Επιτροπή καλώς αναφέρθηκε στη σχετική νομολογία (απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 311/81 και 30/82 [10], Συλλογή 1983, σ. 1569), όπου τονίστηκε ότι ο στόχος του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν είναι να διασφαλίσει κατάλληλη χρησιμοποίηση της ικανότητας παραγωγής των επιχειρήσεων, ώστε να επιτρέψει στις επιχειρήσεις

10 — Απόφαση της 11ης Μαΐου 1983 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 311/81 και 30/82, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1549.

« σε περίοδο κρίσεως, να αποφύγουν τις συνέπειες των προγενέστερων επιλογών τους στον τομέα των επενδύσεων και της παραγωγής, όταν αποδεικνύεται ότι οι επιλογές αυτές δεν προσαρμόστηκαν στην εξέλιξη της οικονομίας » (σκέψη 25).

6. *Ελλιπής αιτιολογία*

Το ίδιο σύντομα μπορώ να ασχοληθώ και σχετικά με τον τελευταίο λόγο προσφυγής, με τον οποίο προβάλλεται ότι δεν δόθηκε καμία αιτιολογία για την εξάλειψη της διάταξης προσαρμογής, όπως αυτή περιείχετο στο άρθρο 15 της απόφασης 1696/82.

Σχετικώς, αρκεί αυτή καθεαυτή η διαπίστωση ότι η εξάλειψη αυτή είχε ήδη γίνει με την απόφαση που προβλεπόταν από την απόφαση 234/84, έτσι ώστε να μην υπάρχει κανένας λόγος να ερευνηθεί σχετικώς η αιτιολογία της απόφασης 234/84. Επιπλέον, η Επιτροπή κατέδειξε ότι ελήφθη η γνώμη των επιχειρήσεων — με πολυάριθμες επαφές με εκπροσώπους της Eurofer — επί του σχεδίου της απόφασης (το οποίο κατέληξε στην απόφαση 2177/83). Εν προκειμένω, αναφέρθηκε επίσης — με παράθεση των σχετικών λόγων — η πρόθεση να εξαλειφθεί ο προαναφερόμενος κανόνας προσαρμογής και αυτό αναφέρεται επίσης στην ανακοίνωση προς το Συμβούλιο. Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ελλιπή αιτιολογία, ούτε καν έναντι της αποφάσεως που προβλεπόταν στην απόφαση 234/84.

7. Συνεπώς, πρέπει γενικώς να γίνει δεκτό ότι η απόφαση 234/84 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ελαττωματική, επειδή δεν προβλέπει καμία δυνατότητα της προσαρμογής της παραγωγής αναφοράς της προσφεύγουσας σε σχέση με τη θέση σε λειτουργία του ελασματουργείου της στο Bagnoli. Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ότι το κύριο αίτημα της προσφυγής στην υπόθεση 63/84 είναι αβάσιμο, όπως επίσης και το κύριο αίτημα προσφυγής στην υπόθεση 147/84.

III — Επί των υπολοίπων αιτημάτων της προσφυγής

1. *Απόφαση περί λήψεως μέτρων κατά το άρθρο 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ* (υπόθεση 63/84)

Μέτρα που μπορούν να ληφθούν σε περίπτωση κηρύξεως ακυρότητας προσβαλλόμενης πράξης είναι η αναπομπή της υπόθεσης στην Επιτροπή, καθώς και η αναγνώριση ότι η πράξη αυτή συνιστά πταίσμα που θεμελιώνει την ευθύνη της Κοινότητας.

Προφανώς αποκλείεται εν προκειμένω η αναπομπή, επειδή δεν υφίσταται κανένας λόγος για να κηρυχτεί άκυρη η απόφαση 234/84. Όσον αφορά, αφετέρου, το κατά δεύτερο λόγο αναφερόμενο μέτρο, είναι βέβαιο ότι δεν προεβλήθη τίποτε ως προς την ύπαρξη πταίσματος που θεμελιώνει την ευθύνη της Κοινότητας. Συνεπώς, δεν φαίνεται προφανώς να νοείται ένα τέτοιο μέτρο. Σε αντίθετη όμως περίπτωση, προκύπτει από τη διαπίστωση ότι η απόφαση 234/84 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άκυρη η περαιτέρω διαπίστωση ότι αποκλείεται καταρχήν ευθύνη της Κοινότητας, συνεπεία αυτής της πράξεως.

Συνεπώς, δεν απομένει παρά το συμπέρασμα ότι το πρόσθετο αίτημα που διατυπώνεται στο πλαίσιο της υπόθεσης 63/84, προφανώς δεν ευσταθεί.

2. *Διαπίστωση περί του ότι η Επιτροπή υποχρεούται να αποζημιώσει την προσφεύγουσα* (υπόθεση 147/84)

Αν με το εν λόγω αίτημα επιδιώκεται να εκδοθεί κατά το άρθρο 34, *παράγραφος 1*, της Συνθήκης ΕΚΑΧ αναγνωριστική απόφαση, τότε είναι άνευ ετέρου σαφές ότι η απόφαση αυτή δεν μπορεί να εκδοθεί. Πράγματι, η προσφεύγουσα επικαλείται, εν προκειμένω, μόνο τον παράνομο χαρακτήρα της απόφασης 234/84, δεν αποδείχτηκε όμως εν προκειμένω ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει.

Αν όμως πρόκειται για αγωγή αποζημιώσεως κατά το άρθρο 34, *παράγραφος 2*, της Συνθήκης ΕΚΑΧ τότε πρέπει σχετικώς να σημει-

ωθεί ότι η αγωγή αυτή είναι δυνατή μόνο αν η Επιτροπή δεν λάβει εντός ευλόγου χρόνου τα μέτρα που συνεπάγεται η ακυρωτική απόφαση. Ένα τέτοιο αίτημα δεν μπορεί ασφαλώς να διατυπωθεί ταυτόχρονα με αίτημα ακυρώσεως, αυτό δε — αντίθετα απ' ό,τι φρονεί η προσφεύγουσα — ούτε υπό μορφή επικουρικού αιτήματος.

Συνεπώς, ούτε το επικουρικό αίτημα που διατυπώνεται στην υπόθεση 147/84 μπορεί να ευδοκιμήσει.

Γ. Κατόπιν όλων των πιο πάνω, δεν μου απομένει παρά να προτείνω να απορριφθούν οι προσφυγές ως αβάσιμες και να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.